

Sygn. akt IV CSK 379/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku G.S.
przy uczestnictwie B.S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. przyznaje radcy pr. P.Z. ze Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w G. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z
tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
uczestniczce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania B.S., uzasadniając wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 października 2016 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 381 k.p.c., twierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co - jej zdaniem - wynika z zarzutów kasacyjnych.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez uczestnika, który wniósł ten środek zaskarżenia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.) W skardze brak takiej wymaganej argumentacji, a skarżąca zupełnie pominęła w uzasadnieniu wniosku aspekt „oczywistości” zarzuconych naruszeń prawa, mogący ewentualnie mieć znaczenie dla oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Uzasadnienie wniosku sprowadza się do ogólnikowych uwag dotyczących uchybień zarzucanych Sądowi, czego ilustracją jest m.in. stwierdzenie, że „w świetle (...) działań wnioskodawczyni (pełnomocnik błędnie w ten sposób określił skarżącą), składanych wniosków i podnoszonych zarzutów w zakresie wadliwości orzeczenia wydanego przez Sąd I instancji oczywistym jest, iż na skutek rażącego naruszenia przepisów postępowania doszło do wydania oczywiście niewłaściwego orzeczenia”. Skarżąca nie przedstawiła na uzasadnienie swych twierdzeń żadnych merytorycznie wartościowych argumentów prawnych.

Należy dodać, że skarga uczestniczki została realnie oparta jedynie na podstawie naruszenia art. 328 § 1 i art. 381 k.p.c., gdyż zarzuty dotyczące art. 233 § 1 k.p.c. były niedopuszczalne ze względu na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono stosownie do § 8 pkt 7, § 10 ust. 1 pkt 8 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715 ze zm.).